

Beeld/spraak

Kristof GHYSELINCK / Jozefien VAN HUFFEL

LEUVEN | Vijfhonderd jongeren dansten als een draaiende plaat rond de dj in het midden. De hoofden van voorbijgangers draaiden mee, verbaasd en verrast. De soundtrack van de flashmob, waarmee IJD op de Grote Markt in Leuven de Wereldjongerendagen in de kijker zette, was *God is a DJ* van Faithless. Achteraf draaide Studio-Brusselstem Christophe Lambrecht nog even ten dans. „Tonight's gonna be a good night”, brulden de jongeren mee. Waarna ze hun weg vervolgden naar een ingetogen verzoeningsviering in de Sint-Michielskerk.

Ouders, schrap het woordje 'zielig' uit jullie woordenboek

ZieZoZorgen

Lieve SWINNEN

„Mijn Ronde van Vlaanderen – de lezingcyclus over grenzen stellen – zit erop. Ik werd enthousiast onthaald en kreeg veel respons. De talrijke vragen van ouders maakten duidelijk dat ze meedachten. Kortom, ik beleefde er veel plezier aan.

Eén concrete tip die ik ouders tijdens mijn 'Ronde' meegaf, vormt het onderwerp van deze column. Mama's en papa's hebben het namelijk nogal eens moeilijk met het stellen van grenzen, gewoon omdat ze niet goed overweg kunnen met negatieve gevoelens bij hun kroost. Ze vinden het vooral vreselijk wanneer hun kind verdrietig is en bij tranen smelten sommige ouders al helemaal weg.

Dat ondervond ik de afgelopen week aan den lijve. Ik kreeg een bijzonder probleem voorgeschoteld, een probleem alleszins dat ik tijdens twintig jaar praktijk nog nooit te zien kreeg. Een moeder belt in paniek dat ze haar dochtertje geen broek meer aankrijgt. Onderbroekje, kousenbroek, jogging, pyjamabroek – niets wordt aanvaard. Overtuigen lukt niet, lief zijn of boos reageren al evenmin. Het aantrekken van een broekje forceren, leidt tot hartverscheurende huilbuien en bovendien trekt het meisje de slip in een mum van tijd weer uit.

Alles begon met de zindelijkheidstraining. Die verliep supervlot, ook de pamber wilde het kind opeens niet meer. De ouders benoemen het probleem als angst en vre-

zen dat hun dochtertje, net als haar grote zus, aan tourette lijdt. Dat zijn langer voorkomende tics, met vaak ook dwangmatig denken en handelen. Om die reden beslis ik om dit kind snel te zien en verwijs ik niet eerst naar de opvoedingswinkel.

En inderdaad, ik zie hier een schattig meisje: winterjas, muts, rok, met wol gevoerde laarsjes – maar zonder broekje. Het meisje in kwestie kan me snel geruststellen. Ze is een bijdehante peuter, kan mooi spelen en laat ons rustig praten. Het verhaal van de ouders maakt veel duidelijk. Mama kan niet verdragen dat haar dochtertje huilt. Dat vindt ze zielig. Ze doet dan ook alles om huilbuien te voorkomen. En dat gaat ver. Het meisje mag bij het autorijden op de schoot van mama zitten (zelfs achter het stuur), ze gaat nooit in haar eentje slapen, ligt tussen de ouders in. Is er bezoek, dan nog moet mama met haar bezig zijn. Kortom, dochterlief is een prinses. Nog even, en ze loopt over haar ouders heen.

Aarzelend geven de ouders aan dat ze een broekje bij zich hebben. Wat zich de volgende vijf minuten afspeelt, is best gemakkelijk. Papa helpt me zijn dochter het broekje aantrekken, waarop het meisje probeert het zo snel mogelijk weer uit te doen. Ik houd echter haar handjes vast en stel heel kordaat dat het broekje aan blijft. Ik zet haar op schoot bij mama en laat deze haar dochter

troosten. De armpjes leg ik rond mama's hals en ik blijf ook aanmoedigen. Al die tijd krijst het kind, niet van angst, maar uit protest. En dan verstilt het protest. Er volgen nog enkele snikken, ze nestelt zich tegen mama aan en luistert verder naar ons gesprek. De blikken van de ouders spreken boekdelen. Het kan dus wel!

Ik besef dat deze ouders nog een lange weg te gaan hebben. Ik moedig hen aan om de problemen slechts een voor een aan te pakken. En het allerbelangrijkste: ze moeten het woordje 'zielig' dringend uit hun woordenboek schrappen. Hun kind is niet zielig als het haar zinnetje eens niet krijgt.

En dat geldt voor alle kinderen. Ze zijn niet zielig als ze geen spelconsole krijgen, als ze niet naar *Familie* mogen kijken, als ze bijtijds naar bed moeten of als ze moeten helpen opruimen. Ze zullen dat wel vervelend vinden en reageren, maar kinderen dienen net te leren frustraties verdragen en ermee omgaan. Dit is nodig om later opgewassen te zijn tegen de teleurstellingen van het leven.

De consultatie eindigt in opperbste stemming. Bijzonder grappig wordt het, wanneer ouders én dochter naar buiten stappen, een brede glimlach om de lippen. De wachtende patiënten kijken verbaasd op. Ze kunnen het gekrijs van daarnet echt niet rijmen met wat ze nu zien. Er wordt ook in mijn richting gekeken. Tovert ze?„